

IGNACY DANIELEWSKI (1829-1907)

Urodził się 29 listopada 1829 roku w Borku Wielkopolskim jako syn Konstantego i Bibianny z Drewiszewskich. Seminarium nauczycielskie ukończył w Paradyżu. W tym też czasie zaczął pisywać artykuły do „Kościoła i Szkoły”. Był nauczycielem w Trzemesznie i Bydgoszczy, gdzie również w roku 1855 wydał swój pierwszy tomik poezji. Jeszcze w tym samym roku przeniósł się do Chełmna, zostając współpracownikiem, a następnie redaktorem „Nadwiślanina”. W 1856 roku poślubił córkę wydawcy Józefa Gólkowskiego – Alodię. Z czasem przejął drukarnię teścia (w roku 1863), którą sprzedał jednak dziewięć lat później J. Fr. Tomaszewskiemu. Odtąd, aż do śmierci mieszkał w Toruniu. Rozwinął tu owocną i intensywną działalność.

Do „Nadwiślanina”, który szeroko rozpowszechniony, zamieszczał liczne korespondencje, także z Wielkiego Księstwa Poznańskiego podawał szczegółowe informacje o ogólnej polityce narodu oraz dołączał dodatek humorystyczno-satyryczny „Stańczyk” (1857). Wzorem dodatku do „Czasu” wydawał sześciotygodniowy „Dodatek do Nadwiślanina”, a od 1860 roku „Przyjaciela Ludu”, który w rok później się usamodzielił. „Nadwiślanina” zastąpiła od roku 1867 „Gazeta Toruńska” (pod inną redakcją), zaś „Przyjaciela Ludu”, który od 1868 roku dołączał „Niańkę dla dzieci”, przejął w 1872 r. J. Fr. Tomaszewski. W duchu „Przyjaciela Ludu” wydawał w Toruniu poczytne „Przyjaciela” z dodatkiem „Gazeta dla dzieci” (od roku 1883). Zastępczo sprawował też obowiązki redaktora „Gazety Toruńskiej”. Dużą popularnością cieszyły się jego „Kalendarze” (1832-1897), „Nauki o wyborach” (1867, 1876), powiastki i opowiadania (1865 i później).

Rocznice narodowe były okazją do wydawania broszur patriotycznych. W roku 1868 ukazał się *Król Kazimierz Wielki po pięciu wiekach do nas przemawiający*, rok później *Unia Lubelska*, a w 1883 roku klejnot literatury okolicznościowej *Król polski ratuje Wiedeń i chrześcijaństwo*. Poza tym Danielewski był autorem trzech pieśni o Janie III Sobieskim. W 1862 roku został skazany za przestępstwo prasowe i osadzony w twierdzy Wisłoujście. Tutaj ułożył znaną pieśń *Wisło moja*. Posłował jeden raz do sejmu pruskiego w latach 1863-1866.

Znany był z doskonałej oracji, co dawało się zauważyć na wiecach przedwyborczych i szkolnych. W roku 1869 był jednym z głównych mówców na generalnym wiecu katolików niemieckich we Wrocławiu. Na sejmiku gospodarczym w Toruniu tegoż roku mówił o zadaniach i potrzebach szkół ludowych. W 1885 roku przewodniczył wiecom szkolnym w Olsztynie i Wartemborku na polskiej Warmii. W 1872 roku Centralne Towarzystwo Gospodarcze w Poznaniu wybrało go nauczycielem oświatowym dla włościańskich Kółek Rolniczych. Obowiązków tych nie mógł pełnić ze względu na brak dostatecznych funduszy w Towarzystwie. Był jednym z najaktywniejszych członków komitetu organizującego wiec katolicki w Toruniu w 1891 roku dla polskiej katolickiej ludności w zaborze pruskim. Jeszcze w roku 1900 był zagranicznym korespondentem warszawskiego „Słowa”.

Zmarł 23 grudnia 1907 roku w Toruniu i tam też został pochowany.